

tilføre kommunerne de penge, der skal til for hundrede procent at løse de aktuelle problemer.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg mener, at vejen ud af disse problemer må kommunerne i stor udstrækning selv finde, og det kan de, hvis de vil. Der er en lang række udgifter i kommunerne, som på forskellig vis kan nedprioriteres. Vi har de senere år haft faldende børnetal. Hvordan er det slået igennem i folkeskolens udgifter? Stort set ikke, hvis vi ser på tallene. Mange kommuner har bare ladet det køre videre, måske også med for lave klassekvotienter, og hvad ved jeg.

Så der er meget at se på, og hvis SF vil gå ind i den dialog, tror jeg, vi kunne opnå meget.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg er enig i mange af de overvejelser, hr. Villy Søvndal fører frem i denne sag.

Det, der bringer mig på talerstolen på nuværende tidspunkt, er, at jeg godt kunne tænke mig at få at vide allerede nu, om finansministeren på regeringens vegne vil sige ja til, at regeringen har tænkt sig at overholde de beslutninger – som bl.a. hr. Villy Søvndal også nævnte – som stod i den fælles familie- og børnepolitiske dagsorden fra den 7. februar, der blev vedtaget af SF, Enhedslisten og regeringen. Har regeringen tænkt sig at overholde den dagsorden, som bl.a. indebærer, at pasningsgarantien skal være opfyldt, og at der skal ske kvalitetsforbedringer på institutionerne?

Det vil jeg gerne høre fra finansministeren, for vi kan vel ikke have en situation, hvor regeringen arbejder videre, som om ingenting var hændt, og går ud med alle mulige andre tågede meldinger, når vi faktisk har en vedtagelse i Folketinget, som indebærer, at det problem skal løses.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Jeg skal nok lade være med at følge alle ordførere op med korte bemærkninger. Det eneste, der irriterer mig lidt, er at blive citeret forkert, og det synes jeg der er grund til at rette fra starten.

Jeg tør ikke gætte på hr. Nødgaards alder i forhold til, at det er et væsentligt argument for at kunne huske, hvordan fortiden var. Det, der er afgørende, er, at i 1980'erne – dengang hr. Nødgaards parti i perioder havde indflydelse på dansk politik – blev kommunerne og amterne fastholdt i et økonomisk jerngreb, der gjorde, at

kommunerne skar ned på formentlig også nogle for Fremskridtspartiet ømme områder som f.eks. ældreområdet og sundhedsområdet. Den store stigning har ikke været på sygehusområdet, men på andre områder.

Dér, hvor jeg adskiller mig afgørende fra hr. Nødgaard, er, at hr. Nødgaard er tilhænger af en verdensopfattelse, der siger, at jo mindre den offentlige sektor er, jo bedre er det. Jeg har den modsatte opfattelse, der hedder, at et oplyst samfund og et velfærdssamfund har som forudsætning, at vi har to sektorer, der gensidigt beriger hinanden, nemlig en stærk privat sektor, der understøttes af en stærk offentlig sektor.

Det undrer mig i øvrigt, at Fremskridtspartiet i dag placerer sig i den situation, at Fremskridtspartiet stemmer imod en dagsorden, der vil være med til at forbedre forholdene for de ældre og forholdene på sygehusområdet. Det er ellers det, vi hører meget om ved højtidelige, men knap så forpligtende lejligheder, at her vil Fremskridtspartiet så sandelig gøre noget. Det er det, Fremskridtspartiet i dag stemmer imod. Det synes jeg er rart at få slået fast for klarhedens skyld.

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (FP):

Jeg vil først lige sige noget om det jerngreb, som der tilsyneladende skulle have været, dengang der var en VK-regering. Nu kan V og K formentlig svare for sig selv, men situationen var dengang som nu, at der skal ske en årlig forhandling, som fastsætter, hvordan kommunerne og amterne kan køre i det kommende år. Det har ikke forandret sig, og når hr. Søvndal siger, at man dengang kørte kommunerne ned, er det bestemt ikke rigtigt – ikke mere end det måske sker i øjeblikket.

Hr. Søvndal siger, at vi skulle være imod denne dagsorden. Jeg er tilhænger af mange af de elementer, der står deri, men hvis hr. Søvndal læser forhandlingerne fra den debat, der foregik for et år siden, hvor fru Pernille Frahm var ordfører – den har jeg siddet og læst i toget ind her til morgen – står der udtrykkelig, at SF gerne vil lave disse ting, også selv om det betyder skatteforhøjelser i kommunerne.

Det er ikke den vej, vi skal gå, og derfor savner jeg, at hr. Søvndal kommer frem og fortæller, om SF også vil være med til at sige til kommunerne: Løs de opgaver, men sørg for at nedprioritere nogle andre opgaver. Det er jo ikke sikkert, at alle opgaver fortsat skal løses på et